

Sygn. akt V KK 373/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016r.
sprawy **J. P.**
skazanego z art. 300 § 2 k.k..
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zarzuty podniesione w kasacji należało uznać za bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Zważywszy na treść tych zarzutów na wstępie wypada przypomnieć, że kasacja jest jednym z nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Z uwagi na to, że orzeczenie prawomocne może być wzruszone jedynie wyjątkowo stąd ustawodawca ograniczył dopuszczalność kasacji. Uczynił tak wskazując w art. 523§1 k.p.k. w sposób w pełni autonomiczny jedyne możliwe jej podstawy, a także ograniczając (stosownie do treści art. 523§2 i §4 k.p.k.) prawo jej wniesienia przez strony między innymi w zależności od rodzaju kary jaką orzeczono. Z treści art.

523§2 k.p.k. wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że kasację na korzyść można wnieść w razie skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. To ograniczenie nie dotyczy jedynie kasacji stron, wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523§ 4 pkt 1 k.p.k.)

Odnosząc te rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy, zauważyć wypada, że w sytuacji, gdy zaskarżonym wyrokiem postępowanie karne wobec J. P. warunkowo umorzono, był on uprawniony do wniesienia kasacji tylko w oparciu o podniesienie zarzutu z art. 439 k.p.k. Inne podstawy zaskarżenia były w takim przypadku ustawowo niedopuszczalne.

Obrońca skazanego postąpił tak i zarzucił zaniechanie uwzględnienia przez orzekające sądy tej przesłanki procesowej, o której mowa w art. 17§1 pkt 10 k.p.k. Przepis ten stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela.

Wbrew jednak temu co twierdzi obrona w swej skardze, stanowczo stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie nie doszło do obrazy prawa materialnego tj. art. 300§4 k.k. Jak wynika bowiem z treści aktu oskarżenia i obu wyroków zapadłych w sprawie, J. P. został zarzucony i przypisany czyn z art. 300§2 k.k., a nie z art. 300§1 k.k., który to wymagałby złożenia wniosku o ściganie.

Biorąc zatem pod uwagę powyższe, powoływanie się w kasacji na rzekomą obrazę art. 300 § 4 k.k. jest całkowicie chybione.

Drugi z podniesionych w kasacji zarzutów jako nie podnoszący naruszenia prawa z art. 439 k.p.k. jest niedopuszczalny i jako taki nie podlegał ocenie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.